

Cartea lui Daniel – Numărul cincizeci și trei

Viziunile profetice dezvăluite: Înțelegerea zilelor de pe urmă prin experiența lui Daniel

Jeff Pippenger

2024-01-17

Toți profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit.

Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru vremea sa decât pentru vremea noastră, astfel încât cuvântul lor profetic rămâne valabil pentru noi. "Acum toate aceste lucruri li s-au întâmplat lor ca pilde; și au fost scrise spre muștrarea noastră, peste care au ajuns sfârșiturile veacurilor." 1 Corinteni 10:11. "Nu pentru ei înșiși, ci pentru noi au slujit ei în ce privește lucrurile acestea, care v-au fost acum vestite de către cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer; lucruri în care îngerii doresc să privească." 1 Petru 1:12

„Biblia și-a adunat comorile și le-a strâns laolaltă pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și solemnele acte ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile din urmă.” Mesaje alese, cartea 3, 338, 339.

Daniel reprezintă poporul lui Dumnezeu, care, în zilele de pe urmă, a descoperit, prin Cuvântul profetic, că a fost împrăștiat. Când ia cunoștință de acest fapt, i se cere să împlinească rugăciunea din Levitic douăzeci și șase, precum și rugăciunea pentru a înțelege ultimul secret profetic, care este dezpecetluit chiar înainte de închiderea timpului de probă, așa cum este reprezentată de rugăciunea lui Daniel din capitolul doi. Dacă și când intră în experiența lui Daniel, îngerul Gabriel îl va atinge, îl va înștiința și îi va vorbi, cu scopul de a-i da „pricepere și înțelegere”. Înțelepții sunt aceia care „înțeleg” „sporirea cunoștinței” atunci când un secret profetic este dezpecetluit.

Și m-a înștiințat, a vorbit cu mine și a zis: O, Daniele, acum am venit ca să-ți dau pricepere și înțelegere. De la începutul rugăciunilor tale a ieșit porunca, și am venit să ți-o arăt; căci ești preaiubit; de aceea înțelege cuvântul și ia seama la vedenie. Daniel 9:22, 23.

Vedenia la care i se spune lui Daniel să ia aminte este vedenia „mareh” a arătării. Gabriel nu își încheiase lucrarea care îi fusese încredințată în capitolul al optulea, când i se spusese să-l facă pe Daniel să înțeleagă vedenia „mareh”. În capitolul al nouălea el s-a întors pentru a duce la capăt interpretarea. În capitolul al nouălea, Daniel nu mai trăiește în perioada regatului Babilonului, ci în vremea imperiului medo-persan.

Când Gabriel îi poruncește lui Daniel să „înțeleagă chestiunea” și să „ia în considerare vedenia”, el identifică un proces de separare mentală pe care dorește ca Daniel să-l aplice. Cuvintele traduse prin „a înțelege” și „a lua în considerare” corespund aceluiași cuvânt ebraic. Cuvântul este „biyn” și înseamnă a separa în minte. Cuvântul ebraic tradus prin „chestiune” este „dabar” și înseamnă „cuvântul”. Prin urmare, Gabriel îl înștiințează pe Daniel, și pe aceia pe care el îi reprezintă în zilele de pe urmă, să împartă drept Cuvântul adevărului.

Silește-te să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca unul încercat, un lucrător care nu are de ce să se rușineze, împărțind drept cuvântul adevărului. 2 Timotei 2:15.

Cuvântul „matter” este de asemenea întrebuițat de Daniel în capitolul zece, versetul unu, unde este redat de trei ori prin „thing”.

În al treilea an al lui Cyrus, împăratul Persiei, i s-a descoperit lui Daniel, căruia i se pusese numele Belteșatar, un cuvânt; iar cuvântul era adevărat, dar vremea hotărâtă era lungă; și el a înțeles cuvântul și a avut înțelegere asupra vedeniei. Daniel 10:1.

În versetul respectiv, cuvântul "vedenie" este vedenia "mareh" a arătării, iar Daniel avea înțelegere atât asupra lucrului (chestiunii), cât și asupra vedeniei ("mareh"). În versetul douăzeci și trei din capitolul nouă, Gabriel i-a poruncit lui Daniel să despartă în chip drept chestiunea și vedenia, iar în versetul întâi din capitolul zece el are înțelegere atât asupra chestiunii (lucrului), cât și asupra vedeniei ("mareh"). Gabriel îl înștiințează pe Daniel, în capitolul nouă, să recunoască distincția (să le despartă în chip drept) dintre chestiune și vedenie. Vedenia este vedenia "mareh", iar "chestiunea", sau "lucrul", este vedenia "chazon".

În capitolul opt sunt identificate ambele vedenii și se notează o distincție, deoarece Daniel a dorit să înțeleagă vedenia „chazon”, dar lui Gabriel i s-a poruncit să-l facă pe Daniel să înțeleagă vedenia „mareh”. Pe măsură ce Gabriel își începe lucrarea de a-l face pe Daniel să înțeleagă „chestiunea” și „vedenia”, îi atrage atenția că este vorba de două vedenii diferite.

Și m-a înștiințat, și a vorbit cu mine, și a zis: O, Daniel, acum am ieșit ca să-ți dau pricepere și înțelegere. De la începutul rugăciunilor tale a ieșit porunca, și am venit ca să-ți fac cunoscut; fiindcă ești preaiubit; de aceea înțelege cuvântul și ia aminte la vedenie. Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale sfinte, ca să isprăvească fărădelegea, și să pună capăt păcatelor, și să facă ispășire pentru nelegiuire, și să aducă dreptatea veșnică, și să pecetluiască vedenia și prorocia, și să ungă pe Sfântul sfinților. Să știi deci și să înțelegi că, de la ieșirea poruncii pentru a restaura și a zidi Ierusalimul până la Mesia, Voievodul, vor fi șapte săptămâni și șaiszeci și două de săptămâni; ulița se va zidi din nou și zidul, chiar în vremuri de strâmtorare. Și după șaiszeci și două de săptămâni, Mesia va fi stârpit, dar nu pentru Sine; și poporul unui voievod care va veni va nimici cetatea și Sfântul Locaș; iar sfârșitul va fi cu un potop, și până la sfârșitul războiului pustiiri sunt hotărâte. Și el va întări legământul cu mulți pentru o săptămână; iar la mijlocul săptămânii va face să înceteze jertfa și prinosul; și prin întinderea urâciunilor va face pustiire, până la sfârșit; și ceea ce este hotărât va fi turnat peste cel pustiit. Daniel 9:22-27.

Gabriel a dorit ca Daniel să recunoască faptul că elemente din ambele viziuni, „chazon” și „mareh”, aveau să fie reprezentate în interpretarea pe care i-o oferea. Interpretarea urma să se refere la ambele viziuni, iar responsabilitatea lui Daniel era să facă o dreaptă deosebire între viziunea care privea călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii și viziunea care a dus la arătarea lui Hristos în Sfânta Sfintelor la 22 octombrie 1844.

Gabriel identifică faptul că, de la decretul lui Artaxerxes din 457 î.Hr., aveau să fie patru sute nouăzeci de ani „tăiați” din cei două mii trei sute de ani ai vedeniei serilor și dimineților, care era în

mod special pentru iudei. În versetele tocmai citate, cuvântul „hotărât” apare de trei ori, dar sunt două cuvinte ebraice diferite, ambele traduse prin „hotărât” în versete. Prima dată când apare „hotărât” este în versetul douăzeci și patru, iar acel cuvânt ebraic este „chathak” și înseamnă „a tăia”.

Se arată că lui Israel i-a fost acordat un timp probatoriu care a început cu al treilea decret al lui Artaxerxe și care avea să se încheie la lapidarea lui Ștefan, în anul 34 d.Hr. Cei patru sute nouăzeci de ani au fost „tăiați” și reprezentau o perioadă profetică mai scurtă în cadrul profeției mai lungi de două mii trei sute de ani. Numărul „patru sute nouăzeci” este un simbol al timpului probatoriu, după mărturia lui Isus.

Atunci Petru a venit la El și I-a zis: Doamne, de câte ori va păcătui fratele meu împotriva mea și eu să-l iert? Până la șapte ori? Iisus i-a zis: Nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte. Matei 18:22.

Există un sfârșit al iertării, iar acest sfârșit este reprezentat de numărul „patru sute nouăzeci”. Cei „patru sute nouăzeci” de ani reprezintă o perioadă de probă pentru evrei, de la izbăvirea lor până când au umplut cupa timpului lor de probă la uciderea cu pietre a lui Ștefan. Cei „patru sute nouăzeci” de ani sunt, de asemenea, legați de blestemul „de șapte ori” din Levitic douăzeci și șase. Există doar două locuri în Biblie care fac referire la faptul că țara se bucură de sabatele ei. Primul se găsește în Levitic douăzeci și șase.

Și dacă, cu toate acestea, nu veți asculta de Mine, ci veți umbla potrivit mie, atunci și Eu voi umbla potrivit vouă, în aprinderea mâniei; și Eu, chiar Eu, vă voi pedepsi de șapte ori pentru păcatele voastre. Veți mânca carnea fiilor voștri, și carnea fiicelor voastre o veți mânca. Voi nimici înălțimile voastre, voi doborî chipurile voastre cioplite și voi arunca stârvurile voastre peste stârvurile idolilor voștri, iar sufletul Meu se va scârbi de voi. Voi face cetățile voastre pustii și voi aduce sfintele voastre lăcașuri la pustiire, și nu voi mirosi mirosul plăcut al miremelor voastre. Voi aduce țara la pustiire, și vrăjmașii voștri care vor locui în ea se vor uimi de ea. Vă voi împrăștia printre neamuri și voi scoate sabia după voi; și țara voastră va fi pustie, iar cetățile voastre vor fi pustii. Atunci țara își va ține sabatele, câtă vreme va zăcea pustiită și voi veți fi în țara vrăjmașilor voștri; atunci țara se va odihni și își va ține sabatele. Câtă vreme va zăcea pustiită, se va odihni, pentru că nu s-a odihnit în sabatele voastre, când locuiați în ea. Leviticul 26:27-35.

Pedeapsa «celor șapte vremuri», la care se face referire de patru ori în capitolul douăzeci și șase, indică faptul că, atunci când poporul lui Dumnezeu este risipit, țara se va «bucura de sabatele ei». Daniel și cei trei vrednici fuseseră risipiți în țara vrăjmașilor, în împlinirea blestemului lui Moise, iar risipirea de șaptezeci de ani a fost o lecție simbolică ilustrativă a risipirii de două mii cinci sute douăzeci de ani. A fost o lecție profetică ilustrativă, asemănătoare cu cei trei ani și jumătate de secetă ai lui Ilie în timpul persecuției Izabelei. Acei trei ani și jumătate reprezentau trei ani și jumătate profetici, care echivalau cu o mie două sute șazeci de ani de stăpânire papală din anul 538 până în 1798. Cei șaptezeci de ani au fost un simbol al «celor șapte vremuri», așa cum cei trei ani și jumătate au fost un simbol al perioadei de pustie de o mie două sute șazeci de ani. Cei șaptezeci de ani ai robiei lui Daniel, menționați de Ieremia, reprezentau «patru sute nouăzeci» de

ani.

Și Domnul Dumnezeuul părinților lor le-a trimis pe trimișii Săi, sculându-Se dis-de-dimineată și trimițându-i, fiindcă Îi era milă de poporul Său și de lăcașul Său; dar ei au batjocorit pe trimișii lui Dumnezeu, au disprețuit cuvintele Lui și i-au ocărât pe prorocii Lui, până când s-a ridicat mânia Domnului împotriva poporului Său, până nu mai era leac. Atunci a adus asupra lor pe împăratul haldeilor, care le-a ucis tinerii cu sabia în casa sfântului lor lăcaș și n-a avut milă nici de tânăr, nici de fecioară, nici de bătrân, nici de cel gârbovit de ani: pe toți i-a dat în mâna lui. Și toate vasele Casei lui Dumnezeu, mari și mici, și vistieriile Casei Domnului, și vistieriile împăratului și ale căpeteniilor lui, pe toate le-a dus la Babilon. Și au ars Casa lui Dumnezeu, au dărâmat zidul Ierusalimului, au ars cu foc toate palatele lui și au nimicit toate obiectele lui de preț. Iar pe cei ce au scăpat de sabie i-a dus la Babilon; unde au fost slujitori lui și fiilor lui până la domnia împărăției Persiei, ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, până ce țara și-a ținut sabbatele: în tot timpul cât a fost pustiită a ținut sabbat, ca să se îplinească șaptezeci de ani. Iar în anul întâi al lui Cir, împăratul Persiei, ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cir, împăratul Persiei, și el a făcut o proclamație în tot regatul său și a pus-o și în scris, zicând: Așa zice Cir, împăratul Persiei: Toate împărățiile pământului mi le-a dat Domnul, Dumnezeuul cerurilor; și El mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim, care este în Iuda. Cine este dintre voi, din tot poporul Lui? Domnul, Dumnezeuul lui, să fie cu el și să se suie. 2 Cronici 36:15-23.

Singurele două referințe din Biblie privitoare la faptul că țara își ține sabbatele sunt în legătură cu împrăștierea poporului lui Dumnezeu și cu cei șaptezeci de ani de robie, care reprezentau o perioadă de timp ce avea să îngăduie țării să-și țină sabbatele. Aceasta era egală cu numărul de sabbate în care evreii nu permiseseră țării să se odihnească. Odihna țării timp de șaptezeci de ani reprezenta totalul anilor în care se săvârșise răzvrătirea împotriva poruncii de a lăsa țara să se odihnească. Un calcul simplu arată că, în „patru sute nouăzeci” de ani de răzvrătire, s-ar aduna un total de șaptezeci de ani în care țara nu se odihni.

Patru sute nouăzeci de ani au fost delimitați din cele două mii trei sute de ani, drept perioadă de probă pentru evrei, iar acei "patru sute nouăzeci" de ani au o legătură directă cu împrăștierea "celor șapte vremi" din Leviticul douăzeci și șase.

Viziunea "chazon" a călcării în picioare și viziunea "mareh" a arătării de la sfârșitul celor două mii trei sute de ani sunt distincte una de alta, dar au o legătură directă. Așa cum a fost în cazul lui Daniel, poporul lui Dumnezeu trebuie să deosebească în mod corect cele două viziuni, recunoscând totodată legătura lor reciprocă. Cei șaptezeci de ani de captivitate care au dus la cele trei decrete care le permiteau evreilor să se întoarcă și să reconstruiască Ierusalimul reprezentau "patru sute nouăzeci" de ani de răzvrătire a evreilor împotriva legământului privind lăsarea țării să se odihnească.

Când al treilea decret le-a consfințit prilejul de a se întoarce și de a rezidi, li s-au acordat "patru sute nouăzeci" de ani de timp de probă, fiind supuși încercării pe durata aceluiași interval de timp în cursul căruia neascultarea lor a dus la distrugerea Ierusalimului și la împrăștierea lor. La sfârșitul celui de-al doilea "patru sute nouăzeci de ani", neascultarea lor avea să aducă din nou distrugerea

Ierusalimului și împrăștierea lor printre neamuri.

Împrăștierea din vremea robiei de șaptezeci de ani a fost precedată de „patru sute nouăzeci” de ani de răzvrătire, iar apoi acea robie de șaptezeci de ani a fost urmată de alți „patru sute nouăzeci de ani” de răzvrătire ulterioară.

Primul interval de „patru sute nouăzeci” de ani, care a dus la șaptezeci de ani în care țara s-a odihnit, își atinsese încheierea odată cu distrugerea Ierusalimului. La încheierea celor „patru sute nouăzeci” de ani care au fost desprinși din cei două mii trei sute de ani, Ierusalimul a fost din nou distrus, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul aceluși lucru.

Robia de șaptezeci de ani a Israelului literal în Babilonul literal a fost un simbol al împrăștierii de „șapte ori”, iar Sora White arată că cei șaptezeci de ani de robie ai Israelului literal în Babilonul literal au fost un tip al celor o mie două sute șazeci de ani de robie ai Israelului spiritual în Babilonul spiritual.

„Biserica lui Dumnezeu de pe pământ a fost, în adevăr, în robie pe parcursul acestei îndelungate perioade de persecuție necruțătoare, întocmai cum au fost copiii lui Israel ținuți în robie în Babilon în vremea exilului.” Profeți și regi, 714.

Perioada de o mie două sute șazeci de ani, din anul 538 până în 1798, a fost un tip al „celor șapte vremi”. La sfârșitul celor șaptezeci de ani, iudeii s-au întors pentru a restaura și a rezidi Ierusalimul. Întoarcerea lor, în timpul celor trei decrete, a marcat începutul (457 î.Hr.) al celor două mii trei sute de ani ai vedeniei „march”, care a dus la arătarea lui Hristos în Sfânta Sfintelor la 22 octombrie 1844. Cele trei decrete au marcat începutul perioadei profetice și au fost necesare toate cele trei decrete pentru ca perioada profetică să înceapă, deși întoarcerea și rezidirea au început odată cu primul decret al lui Cyrus.

„În capitolul al șaptelea din Ezra se găsește decretul. Versetele 12-26. În forma sa cea mai completă, el a fost emis de Artaxerxe, împăratul Persiei, în anul 457 î.Hr. Dar în Ezra 6:14 se spune că casa Domnului din Ierusalim a fost zidită „după porunca [„decretul”, în notă marginală] a lui Cyrus, a lui Darius și a lui Artaxerxe, împăratul Persiei.” Acești trei împărați, prin inițierea, reafirmarea și desăvârșirea decretului, l-au adus la desăvârșirea cerută de profeție pentru a marca începutul celor 2300 de ani. Luând anul 457 î.Hr., data la care decretul a fost completat, ca dată a poruncii, s-a văzut că fiecare specificație a profeției privitoare la cele șaptezeci de săptămâni fusese împlinită.” Tragedia veacurilor, 326.

Din 1798 până în 1844, cei trei îngeri ai Apocalipsei au intrat în istoria profetică, iar după cum cele trei decrete au marcat începutul profeției de două mii trei sute de ani, acei trei îngeri au marcat încheierea profeției. Perioada profetică s-a încheiat odată cu venirea celui de-al treilea înger, după cum începuse odată cu venirea celui de-al treilea decret, căci Isus identifică întotdeauna sfârșitul unui lucru cu începutul unui lucru.

Iudeii au început să se întoarcă sub primul decret, iar în vremea celui de-al doilea decret au desăvârșit Templul. Al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844, iar înainte de acea dată mileriiți desăvârșiseră templul spiritual, pentru a cărui reclădire ieșiseră din Babilonul spiritual. El trebuia

să fie desăvârșit, căci la 22 octombrie 1844 Solul legământului urma să vină deodată la Templul Său. Acel templu era poporul milerit, care a intrat în legământ la 22 octombrie 1844 și pe care Petru îl identifică drept un templu.

Și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, bineplăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. 1 Petru 2:5.

Templul milerit a fost construit între 1798 și 1844, adică patruzeci și șase de ani, sau, profetic, trei zile, căci Hristos a arătat că sunt necesare trei zile pentru a ridica un templu.

Paștele iudeilor era aproape, și Isus S-a suit la Ierusalim. Și a găsit în templu pe cei ce vindeau boi și oi și porumbei, și pe schimbătorii de bani șezând; și, făcând un bici din șnururi, i-a alungat pe toți din templu, împreună cu oile și boii; a vărsat banii schimbătorilor și a răsturnat mesele; și le-a zis celor ce vindeau porumbei: Luați acestea de aici; nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie. Și ucenicii Lui și-au adus aminte că este scris: „Râvna casei Tale m-a mistuit.” Atunci iudeii au răspuns și I-au zis: Ce semn ne arăți nouă, de vreme ce faci aceste lucruri? Isus le-a răspuns și a zis: Dărâmați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica. Iudeii au zis atunci: Patruzeci și șase de ani s-a zidit templul acesta; și tu îl vei ridica în trei zile? Dar El vorbea despre templul trupului Său. Ioan 2:13-21.

Sora White afirmă că venirea deodată a solului legământului la templul Său, așa cum este prezentată în cartea Maleahi, și-a găsit împlinirea atunci când Hristos a curățit templul, după cum tocmai s-a arătat în pasajul din Ioan.

Curățind Templul de cumpărătorii și vânzătorii lumii acesteia, Isus a vestit misiunea Sa de a curăți inima de întinarea păcatului — de dorințele pământești, poftele egoiste, obiceiurile rele care corup sufletul. "Iată, voi trimite solul Meu și va pregăti calea înaintea Mea; și Domnul, pe care Îl căutați, va veni deodată la Templul Său, chiar Solul legământului, în care vă desfățați: iată, El va veni, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea îndura ziua venirii Lui? Și cine va sta în picioare când Se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului. El va șede ca un topitor și curățitor al argintului; va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri ca pe aur și ca pe argint, pentru ca ei să aducă Domnului o jertfă în neprihănire. Maleahi 3:1-3." Dorul veacurilor, 161.

Templul din capitolul al doilea al Evangheliei după Ioan a necesitat patruzeci și șase de ani pentru a fi construit, iar Isus a spus că va ridica templul distrus în trei zile. De la 1798 până la 1844 înseamnă patruzeci și șase de ani, și aceasta identifică sosirea celor trei îngeri (zile) din Apocalipsa, capitolul paisprezece, care fuseseră prefigurați de cele trei decrete ce au inițiat profeția de două mii trei sute de ani. Cei patruzeci și șase de ani reprezintă perioada în care Hristos a ridicat templul mișcării milerite, căci înainte de acea vreme sanctuarul spiritual și Israelul spiritual fuseseră călcate în picioare de Babilonul spiritual.

Când Hristos a curățit templul la Paște, la începutul slujirii Sale, El împlinea profeția despre Solul Legământului care vine deodată în templul Său, așa cum este enunțată în Maleahi. La 22 octombrie 1844, Hristos a venit deodată în templul Său, și Îi luase patruzeci și șase de ani să-Și ridice templul dărâmat.

Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Sfânta Sfintelor, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este prezentată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prorocită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în pilda celor zece fecioare din Matei 25. Marea Luptă, 426.

Prima perioadă a mâniei s-a încheiat în 1798, iar sfârșitul ultimei perioade a mâniei a fost în 1844. Începutul perioadei de patruzeci și șase de ani, în cadrul căreia Hristos a ridicat templul mișcării milerite, a ilustrat sfârșitul, căci atât începutul, cât și sfârșitul erau marcate de încetarea mâniei lui Dumnezeu împotriva poporului Său, întrucât Isus identifică întotdeauna sfârșitul unui lucru cu începutul lui.

Vom continua în articolul următor studiul nostru asupra instrucțiunii date lui Daniel de către Gabriel.

Cartea Apocalipsei trebuie deschisă poporului. Mulți au fost învățați că este o carte pecetluită, dar ea este pecetluită numai pentru aceia care resping adevărul și lumina. Adevărurile cuprinse în ea trebuie proclamate, pentru ca oamenii să aibă prilejul de a se pregăti pentru evenimentele care urmează atât de curând să aibă loc. Solia îngerului al treilea trebuie prezentată ca singura speranță pentru mântuirea unei lumi care piere.

Primejdiile zilelor de pe urmă sunt peste noi, iar în lucrarea noastră trebuie să avertizăm poporul cu privire la primejdia în care se află. Să nu lăsăm neabordate scenele solemne pe care profeția le-a descoperit ca fiind pe punctul de a avea loc curând. Suntem soli ai lui Dumnezeu; nu avem timp de pierdut. Cei care voiesc să fie împreună-lucrători cu Domnul nostru Isus Hristos vor dovedi un interes profund pentru adevărurile cuprinse în această carte. Prin condei și prin glas se vor strădui să facă clare lucrurile minunate pe care Hristos a venit din cer să le descopere. Signs of the Times, 4 iulie 1906.